

kunde han foreløbig ikke vise sig, og endnu mere vilde et Besøg i Tivoli eller Cirkus støde an mod den gode Tone, som han af Beregning nu saa pertentlig overholdt. Hans høje Hat var korrekt floromhyllet op til Pulden, og naar han hilste paa sine Bekendte, var hans Mine sømmelig bedrøvet.

Men al denne Selvforsagelse tog unægtelig paa Humøret. Naar han efter Dagens Arbejde kom hjem fra Atelieret og fandt Jytte siddende mørk og utilgængelig i Sofahjørnet, blev han selv melankolsk. Efter Bordet satte han sig ind i sin egen Stue, røg Cigaretter eller bladede i en Bog, mens han gabede, saa Stuen rystede.

Han forstod sig ikke paa Jytte. Der var kommen noget uhyggelig forstenet over hende. Det var ikke længer muligt at vække hendes Interesse for nogen Ting. Ogsaa ærgrede han sig over, at hun siden Moderens Død var bleven endnu mere ligegyldig for sit Udseende, skønt dette i Øjeblikket virkelig trængte til en flatterende Haand.

At hans egne Forhold for Tiden ikke just var dadelfri, tilstod han gerne for sig selv, og han gjorde sig ofte meget alvorlige Bebrejdelser. Men paa den anden Side maatte han spørge, om en Mand med en saa vanskelig og humørsyg Kone, der tilmed var i den sjette Maaned, ikke tilsidst maatte drives til Fortvivlelse og enten skyde sig en Kugle gennem